

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ρ. ΚΙΠΛΙΚ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

(Διήγημα 'Ινδικό)

πριγκίπισσα 'Αντίτι, ή κόρη του Γκούντα Σαρία, είχε μπει στα δεκατέντε της χρόνια. Είχε γιορτάσει κιόλας τούς άρραβόνες της και οι γονείς του άρραβωνιαστικού της, όταν την πρωτοείδαν, θαυματούμενοι από την όμορφιά της, είπαν :

— Είπε όμορφη σαν τη θεά Ντεβένακι, την αιώνα παρθένα !...

'Η 'Αντίτι ήταν εύτυχιόμενη. Παρ' όλη όσότητα την εύτυχία της, έννοιως όφες— όφες μιά άόριστη άνησυχία για το μέλλον της. 'Ηθέλε να βεβαιωθεί, άν θα περνούσε

ζωή εύτυχιόμενη μ' αυτόν που θα έκανε σύντροφο της ζωής της. Φώναζε, λοιπόν, μιά μέρα τον περιφημο φακίρη Σαβεριναντέν, και του είπε να της προφητεύη το μέλλον της.

'Ο Σαβεριναντέν ήταν ένας φακίρης νέος κι' όμορφος, φημισμένος σ' όλες τις 'Ινδίες για τα θαυμάτιά του.

Μόλις άκουσε την έκδημη της 'Αντίτι, της είπε :

— Θα γίνη το θέλημά σου.

Κι' άρχισε να κάνει μπρός στα έκπληκτα μάτια της τα πιο άλλόκοτα θαύματα του : Βάζει φασφουρένια βήχραν ξαφνικά μέσ' από τη γή και μέσα στα βάζα αυτά φέρνωσαν νομοιάς έξαισία λουλούδια... Πόλεις φαντασμιγομορίες, με τρούλλους χρυσούς, με παλάτια και με χρυσιαστούς κήπους πρόβαλαν μέσ' απ' το σκοτάδι...

'Η 'Αντίτι ήταν κατάπληκτη, γοητευμένη...

Μιά πιο πολύ απ' όλα ποθοός να μάθη το μέλλον της. Κι' ό νέος φακίρης προφήτεψε πως όλη της ή ζωή θαίταν ρόδινη κι' άνοστοαυόμενη.

'Η πριγκίπισσα έμεινε κατεντασιασμένη. Μιά καιτι τη βασάνιζε άκόμα, 'Ο φακίρης τό μίαντερε κι' αυτό και της είπε :

— Θα μάθης αυτό που ποθείς, όμορφη 'Αντίτι. Βάλε στο νού σου την ερώτηση του σ' ένδιαφερεί κι' έγω θα τη μαστέρω και θα σού δώσω την απάντησι, χωρίς να μου πής λ'έτσι.

'Η πριγκίπισσα τότε σκέφτηκε :

— «Ποιός μ' άγάτηρε πιο πολύ ός τώρα ;»

Πήρνε γράμματα φάνεραν ξαφνικά τάνο στο πάτομα και τα γράμματα αυτά σχημάτιζαν τη λέξι : «'Αιου».

— 'Η μητέρα σου, είπε ό φακίρης στην πριγκίπισσα.

'Η 'Αντίτι τότε ξαναρώτησε μέσα της : «Ποιός θα μ' άγατήση στο μέλλον, με μιά μεγάλη κι' άληθινή άγάτη ;»

'Ενα χέρι άόρατο έγραφε άμέσως άπάνο στο πάτομα :

— «'Ενας που δεν θα σού φανερώση ποτέ την άγάτη του και που δεν θα τον άγατήσης ποτέ».

Καθώς διάβαζε τα μυστηριώδη αυτά γράμματα ή 'Αντίτι, έφοριζε μιά ματτα στο φακίρη. 'Ο νέος κι' όμορφος Σαβεριναντέν είχε στυλώσει άπάνο της τα φλογερά μάτια του και την κίταζε με άπειρη τριφερότητα.

'Η 'Αντίτι ζωηλώσε το βλέμμα της.

— Είχαριστό ! του είπε. Πήγαναι. Δεν σι χροιάζομαι πειά.

Και του έδωσε ένα σακωνιάκι φλωδιά.

'Ετσι ό νέος φακίρης δεν ξαναήτηε πειά στο παλάτι της πριγκίπισσας.

'Όστόσο, από την ήμερα αυτή, όταν ή 'Αντίτι έβγαυε έξω, έβλεπε το φακίρη γοατισμένο στην άκρη του δρόμου, με τα μάτια κατεβασμένα, σαν χαμένο στις σκέψεις του. Και πάντα ή όμορφη πριγκίπισσα είχε το άόριστο αίσθημα της παρουσίας του κοντά στο σπίτι της. Κάθε βράδι άνέβαινε στην ταράτσα του παλατιού ν' αναπνεύση το άρομα των λουλουδιών και ν' άκούση το τραγουδι των άηδονιών που την ξιπνοούσαν απ' τον ύπνο της. 'Ενας ίσσιος γλιστρούσε τότε γρήγορα-γρήγορα κάτω από τα δέντρα. 'Η 'Αντίτι μάντετε πως ήταν ό μυστηριώδης αυτός άνθρωπος κι' ή καρδιά της σφιγ-

γοταν. Μιά νυχτα, την ώρα που έβλυσαν ή θύρες των ναών, ή 'Αντίτι είδε λάμψεις παράξενες να φέγγουν μέσα στο σκοτός. Χέρια φωτεινά σκόρπιζαν φλόγινα λουλούδια στον άέρα και μιά φωνή τραγουδοός :

Τι λέει μέσ στην γλυκειάν έσπια, το περισσότερο στην περισσότερο ; 'Αγάπη είνε όλη ή ζωή !...

Την άλλη μέρα ή 'Αντίτι κάλεσε τον Σαβεριναντέν και του είπε :

— Γιατί τάραξες τον ύπνο μου, χτες τη νύχτα ;

— 'Ο πατερας σου, άποκρίθηκε ό φακίρης, είνε δυνατός σαν βασιλιάς. 'Η μητέρα μου πουλάει κανέλα στο παζάρι. Μας χωρίζουν άπειρα κοινωνικά σκαλοπάτια. Δώσε λοιπόν διαταγή να με τιμωρήσουν.

— Είσαι ένας μεγάλος άγιος, μιά ή δύναμι σου είνε μικρότερη από τον θεόν, και οι θεοί προστάζουν να σέβασα τις παρθένας, είπε ή 'Αντίτι.

— Θα με ίδης, άποκρίθηκε τότε ό φακίρης, άκόμα μιά φορά, τη μέρα του γάμου σου. 'Υστερα, δέ θ' άκούσης πειά να γίνεται λόγος για μένα.

— Καλά, φρόντισε να κρατήσης την υπόσχεσί σου, άποκρίθηκε με όργη και έπίσημη φωνή ή 'Αντίτι. Δεν θέλω να με τρουάξης...

Είχε τυφλωθεί...

ρόδες. Οι γαντζωμένοι φακίρηδες σφιγοφυνοούσαν άνερα, μιά βλοι τους ήταν άτάραχοι και με φωνή καθαρή, δοξολογοούσαν τον θεό Σίβα. 'Ηταν ένα θέαμα σινηθισμένο σ' όλους τους μεγάλους ίνδικούς γάμους. 'Η 'Αντίτι κίταζε για μιά στιγμή τους άγιους αυτούς μάστρας, μιά βστορα κατέβασε άμέσως τον πέλο που σκέπαζε το φορείο της, από το φόβο μήπως άνάμεσα στους φακίρηδες, αντίκριζε και τον Σαβεριναντέν.

Τόν είδε, όστόσο, λίνα λεπτά άργότερα, άνάμεσα στους εργαυτάρβας, τους ιερούς μουσικούς, τη στιγμή που άνέβαινε τη σκάλα του ναού, στο πλευρό του σκίζγου της, του Βιάζα. 'Ο νέος φακίρης την κίταζε, σά να ήθελε να χαράξη για πάντα την εικόνα της στην ψυχή του. Και πριν τό ταιριαστό ξιγαρό φτάσει στο κατώφλι του ναού, ό Σαβεριναντέν προχώρησε προς τους βραχυμάνους ιερείς και είπε μεγαλόφωνα :

— Το πνεύμα του θεού Σίβα με προστάζει να θυσιάσω τα μάτια μου προς τιμήν της 'Αντίτι, της κόρης του Γκουντάλ-Σαρία, και του σκίζγου της, του γενναίου Βιάζα, γιου του Βισβαμίτρα.

Τό πλήθος άνατριχιάσε. 'Η 'Αντίτι χλώμισσε, σαν τό λουλούδι που πεθαίνει... Σπάνια ό φακίρηδες έξορούσουν ή μάτια τους. 'Η θυσία αυτή

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥ

(Του ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

Σά γινης γοηιά και θα διαβάζης
στο τζάκι πλάι τους στίχους αυτούς, μόνη
τότε θα ιδής ναρούσαν στο νου σου πόλι
οι περασμένοι χρόνοι.

Θά γύρης το κεφάλι απά' τ'α στήθη
σάν θυμηθείς την περασμένη νεότη
και θα σκεφθής κι' έμένα, που θα κρούουν
της γής τ'α μαύρα σκότη.

Και θα νομίσης, μιά στιγμή μέσ' στον άγέρα...
πώς τάχα άκους κάποια φωνή ξεφυρισμένη...
Θά σου φανή ή φωνή σάν περιγέλιο
σάν ειρωνεία θλιμμένη...

Και θα σου λήη ή φωνή: —Μιά δέν θυμάσαι
μά δέν θυμάσαι παιά, γαλανομάτα,
το όλόχρυσο μαλλιά σου τ'α χυμένα
στά λαγγαζιμένα στήθη σου τ' άφάρτα ;»

Πόσο τ'α χρόνια σ' άλλαξαν, άλλοι-
μονο...
Στό διάβα τους άλλαξαν τή μορφή
(σου)...
Πούνε λοιπόν τ'α όλόχρυσα μαλλιάκια
(σου),
κι' οί φλογεροί θυμιοί σου ;
Στό τζάκι πλάι, τ'α χρόνια σου τ' ά-
γύριστα
μόνη σου κλαίς κι' εγώ στό μνήμα
(μένο)...
Κλαίω θλιμερά κι' εγώ... "Έλα νά σμί-
(ξουσε...
"Έδώ σε περιμένω.
"Έλα... Κι' άν κάποια ελπίδα αυτού
(στη γή
μάς γέλασε, έννομενοι πως θα ζήσουμε,
έλα, σάν ύστατη άντεξιά σου, μαζί
στό μνήμα να σατίσουμε!..

ΔΟΥΔΟΥΔΟ

(Του ΤΕΝΝΥΣΟΝ)

Στά 'ροικια τοίχου, κοιλούδα, γεννήθης μιάν ήμέρα
κι' εγώ απ' τή ρίζα κι' άπονια σ' έροίξα χάμου πέρα...
Μά με την έλαφρή πνοή, που είχες, μαραμένο
μοβλες στην άπονη καρδιά, με τρώτο λυπημένο :
—«Ίσως όταν θα γνώριζες την τύχη μου κι' έμένα
δύστιχη, θέ νά γνώριζες και τό Θεό κι' έσένα...»

άπαιτεί την πό άγόνταστη περιφρόνηση των πόνων. Γι' αυτό στό άκουσμα των λόγων του Σαβεριαντέν, ένα δυτικό ρήγος φρούς διέτρεξε κι' αίσθησε τους φανατικούς ίεροεις. Η Άντίτι, μίην μπορώντας νά έπιδοση την πράξη αυτή, γιατί θα προσέβαλλε τό θεό Σίβα, παρακολούθησε τις κινήσεις του φακίρη, με μιά άνείκτατη άγωνία. Ο Σαβεριαντέν, πλησίασε άτάραχος ένα από τ'α ψηλά θυματτήρια τ'α τοποθετημένα δεξιά και άριστερά στην είσοδο του ναού, μέσα στό όποια έκαγαν άρώματα, και τράβηξε από τ'α αναμένα κάρβουνα μιά λεπτή μπιρλί ταμπάκα πυρακτωμένη και λαμπερή σάν άγλίδα του ήλιου. Γύρισε ύστερα και κωτίσσε την Άντίτι, τριμερά. Της έροίσε ένα βλέμμα παρατεταμένο, τό τελευταίο βλέμμα του έρωτος και της θυσίας. Σήκωσε έπειτα την ταμπάκα και με τις δύο της λαβίδες, τις μπιρλίές σάν σπιλιέτα κάρφους τ'α μάτια του, τ'α φλογερά μάγουλα του μύτια... Ένα τρίξιμο άκούστηκε και λίγος μαυρογάλλος καπνός βγήκε από τις κόγχες των ματιών του.

Είχε τυφλωθεί!...
Τά χείλη του έτρεμαν, σάν νά ήταν έτοιμος νά κλάρη. Και πραγματικά, δύο δάκρυα έτρεξαν τώρα πάνω στό μάγουλά του απ' τ'α σθυσμένα του μάτια, δύο καυτερά δάκρυα άνακατωμένα με άμα...

"Όταν άργά τή νύχτα κλείστης ή Άντίτι στό νυφικό της θάλαμο, περιμένοντας τό σούγγυό της, ή καρδιά της ήταν βαρειά σάν μολύδι. Γαλήνη άπλωνόταν στην πόλι. Και μόνο ή φωνή των θαλασμάτων έφτανε μακριά, από τό ναό. Έφελαν τον έσπερινο, τις καθημερινές προσευχές για την άνάστησι των ψυχών. Και ή θραϊά νεόπαντη προηγήσιμα συλλογίζονταν με σφιγμένη την καρδιά, τον άγιο Σαβεριαντέν, που είχε για την άγάπη της σκοτώσει τό φως του...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η παχυσαρκία και τό πνεύμα. Μιά έσφαλμένη αντίληψις. Τε πάχος και ή κοιλιά του Μ. Ναπελέοντος. Η τρομερή παχυσαρκία του Μπαλζάκ. Ο παχύστατος ήθεποιός που πληρώνε στό τραμ... τρία εισιτήρια. Τά χάλια του Ροσσίνι. Πώς την έπαθε ο Εδγένης Σύν. Άνεκδοτα ιατρών. Η καλλιτέχνις που έπρέκειτο... να λυσάξη!... κ.τ.λ.

Υπάρχει σε πολλούς ή ιδέα ότι ή παχυσαρκία και ή σοφία είνε δύο πράγματα άσυμβίβαστα. "Ότι δηλαδή ένας κοιλιαρός δέν μπορεί νά είνε σοφός, ότι ένας παχύς κι' άλοστογγύνιος άνθρωπος είνε πεζός, του λείπει τό καλλιτεχνικό γούστο, τό ραφιναρό πνεύμα κ.λπ., κ.λπ. Τά παραδείγματα όμως που θ' αναφέρουμε παρακάτω, διαφαιδούν πεισματικά την γνώμη αυτή.

Ο Μέγας Ναπολέον πρώτα-πρώτα, κάθε άλλο παρά άδύνατος ή... Και πάχος είχε άρετό και κοιλιά... άξιοσέβαστη. Είνε γκωστή επίσης ή... βαρλοειδής σωματική κατασκευή του Ο. Ροσσίνι ντε Μπαλζάκ, του μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου. "Όταν έβλεπε κανείς τον Μπαλζάκ, για κάθε άλλο τον έπαιρνε, παρά για άλεπε κανείς τον Μπαλζάκ, για κάθε άλλο τον έπαιρνε, παρά για συγγραφέα τόσοσιν άριστοσυγγραμμάτων. Έβουίσε δηλαδή περισσότερο μέ... έθροιστόλη ο συγγραφέας της « Ανθρώπινης Κομωδίας», παρά με άνθρωπο των γραμμάτων.

Ο μεγάλος ήθοποιός Λαυτιάρ πλήρωνε πάντα στό τραμ ή στό σιδηρόδρομο τρία εισιτήρια, γιατί... δέν τον χωρούσε μιά θέσι νά καθήση. Φανταστήτε δηλαδή τί θύκος σαρκών... κομδαλούς έπάνω του ο διακεκριμένος καλλιτέχνης!..

Άλλά κι' ο μεγάλος μουσουργός Ροσσίνι δέν ήταν λιγώτερο παχύς. Αναφέρεται σχετικώς ότι έξη χρόνια πρό του θανάτου του, ή περιφέρεια του σώματος του είχε μεγαλώσει τόσο, ώστε όταν ο δύστιμος καλλιτέχνης καθόταν σε καρέκλα δέν μπορούσε... νά ιδή τ'α γόνατά του, γιατί τ'α σκέπαζε ή... άπεραντή κοιλιά του. Μά κι' όταν στεκόταν όρθιος, ή κοιλιά του έκρυβε έντελώς τ'α κάτω του άκρα.

Ο Δουμάς, πατήρ, κι' ο Σάν Μπαϊβ ήσαν επίσης μεγαλόσωμοι και παχύσσοροι.

Ο Εδγένης Σύν, ο συγγραφέας του «Περικλιανέμου» Ιουδαίου, τό έροίξε στον άλκοολισμό, έπειδή νομίσε ότι έτσι θ' άδινάτιζε λιγάκι. Τό κακό όμως με τό κρασί, χειρότεροσε.

Ο σοφός συγγραφέας του «Βίου του Χριστού» Έρνεστο Ρεναν, ήταν επίσης υπερβολικά παχύς.

Παραλείπουμε κι' ένα σωρό άλλα σχετικά παραδείγματα, γιατί νομίζουμε ότι αυτά είνε άρετά για ν' αποδείξουν ότι ή παχυσαρκία δέν είνε διόλου άσυμβίβαστος με την πνευματική άνοσηρότητα και την ψυχική εδυσθησία.
—Κοιμήριο λοιπόν, κίτρινο... κοιλιαράδες!

Μιά φορά ένα λυσασμένο σκαλί δάγκασε μιά Γερμανίδα καλλιτέχνιδα. Ο γιατρός που περιποιήθηκε την πληγή της, σίτησε στην ήθοποιό νά υποβληθή άμέσως σε αντιληπτική θεραπεία. Και έπειδή έκεινη έδιότασε, της ανέπτυξε τους κινήσεις που διέτρεξε.

—Θά λυσάξετε στό τέλος και σεις, της ειπε και τ'α δαγκώσετε κι' ένα σωρό άλλους ανθρώπους.

Η ήθοποιός παρακάλεσε τότε τον γιατρό νά της δόση άίματος με μεγάλη κόλλα χαρτί και ένα μολύδι. Ο γιατρός τάχασε.

—Θέλετε να συντάξετε τή διαθήκη σας ; της ειπε. Έγώ νομίζω πως τό καλύτερο πουχετε νά κάμετε, είνε νά απνίσετε νά υποβληθήτε στη θεραπεία που σας υπέδειξα.

—Πώς σάς ειπε ότι θά γράψω την διαθήκη μου ; διαμαρτυρήθη ή ήθοποιός. Θέλω νά συντάξω έναν κατάλογο των σιναιδέφων μου που έχω σκοπό νά δαγκώσω όταν λυσάξη!..

Πάμπολλα και χαριτωμένα είνε επίσης τ'α ανέκδοτα, τ'α σχετικά με τους γιατρούς και τους πελάτες των, οι όποιοι προσπαθούν νά τους άποσπασουν δωρεάν μιάν ιατρική συμβουλή. Κάποτε μιά κυρία εκάθητο, κατά την διάρκεια ενός γευμάτου, πλάι στον διάσημο Γερμανό ιατρό Φρέιχις, και έκρινε κατάλληλη την περίπτωση για νά τού κάνει λεπτομερή περιγραφή του νοσήματος από τό όποιον έλασε.
—Έσείς τι με συμβουλεύετε νά κάνω, κυρία καθηγητά ; τον ρώτησε στό τέλος.
—Έγώ, κυρία μου, σάς συμβουλεύω... νά πάτε νά σάς εξετάση ένας καλός γιατρός άπάντησε ο έξυπνός Φρέιχις.